

Юрій Бігун

Кожна людина інколи хворіє. Це вважається закономірністю і не викликає надмірного подиву. Хворіє переважно старше покоління, проте буває і так, що недуга приходить з неадекватною і до молоді людини. Це викликає неабияке занепокоєння, адже лікування не завжди проходить так просто, легко та швидко. В таких випадках відчай, безнадійність, безвір'я є одними з найголовніших чинників, які спонукають людину шукати «нетрадиційний» шлях лікування - ворожки, чаклуни, народні цілителі, знахарі, які пропонують легке, швидке, а найголовніше, - «стовідсотково успішне» лікування. Але все це лише на перший погляд «надійний» спосіб. Саме тому у цій статті ми спробуємо роз'яснити, хто такі ці так звані «цілителі», чи справді вони допомагають, чи має це якийсь вплив на подальше життя людини, і чи взагалі варто до них ходити. Крім того розглянемо позицію та ставлення Церкви до такого методу «лікування», адже хто, як не вона, поставлена Богом для нашого зцілення, знає, що вгодне Богові та корисне нам, а що ні.

На Галичині, як би це парадоксально не виглядало, крім поширеного християнства, існують магичні практики та ворожіння, до котрих деколи звертаються навіть християни. Причиною цього є пошкоджена гріхом людська свідомість, нерозуміння, що добре, а що зле. В таких випадках людина керується лише однією метою - бути здоровими за будь-яких обставин та в будь-який спосіб. Проблема полягає в тому, що, користуючись наведеними нами методами, вона наражає на небезпеку не лише себе, але й оточуючих. З цього приводу святий Єфрем Сирійський навчає, що краще залишитись хворим, ніж шукаючи звільнення від хвороби, впасти в нечестя, удаючись до чаклувань. Демон, на його думку, якщо і вилікує, - більше нашкодить, ніж принесе користі. Як це розуміти: вилікує, але принесе шкоду? Маємо пам'ятати, що інколи Бог допускає зцілення за допомогою демона, тобто різного роду ворожбу, але таке зцілення є для випробування віруючих: кому вони більше вірять – Богу чи дияволу. Господь знає наші немочі та потреби, але не вирішує їх одразу. Він дає можливість усвідомити їх, терпеливо знести і зрозуміти, що все в руках Божих.

Звичайно, людина має вільний вибір: або йти до псевдоцілителів, або прислухатися до Лікаря душ і тіл, який кличе: «Прийдіть до мене всі втомлені й обтяжені, і я облегшу вас. Візьміть ярмо моє на себе й навчіться від мене, бо я лагідний і сумирний серцем, тож знайдете полегшу душам вашим» (Мт. 12, 28-29). Розуміючи, що все є під Промислом Божим, і сама недуга має сприйматися нами не як незносимий тягар, що пригнічує, але як нагода для переосмислення та переміни свого життя, аби стати ще на крок ближчим до Бога. Ктехизм «Христос - пасха» навчає, що Ісус своїми страстями та животворящою смертю надає нашим стражданням нового значення, які у поєднанні із стражданнями Ісуса стають засобом очищення і шляхом спасіння для нас та інших людей.

Нерідко буває так, що чаклуни чи ворожки можуть використовувати образки чи хрестики або й навіть молитву, що справляє на нас позитивне враження. Проте це є лише прикривання нечестивих речей Божим іменем. Насправді це ніяка не молитва, а намагання ввести людину в оману під вуаллю побожності. Апостол Петро щодо цього навчає: «Будьте тверезі й чуйте! Противник ваш, диявол, ходить навколо вас, як лев ревучий, шукаючи, кого б пожерти» (1 Петра 5, 8-9).

Про те, що не можна ходити до ворожок магів та чаклунів, читаємо вже у Старому Завіті. Зокрема, книга Левіт говорить про це так: «Не вдавайтесь до заклиначів мертвих та до знахарів, про пораду не ходіть, щоб не осквернитись вам ними; я – Господь, Бог ваш» (Лев. 19, 31). У Святому Письмі є ще багато моментів у яких йдеться про це. Такі явища є огидними та неприпустимими. Бог дивиться на людину через призму свого милосердя, ніколи не засуджуючи її, але завжди дає можливість усвідомити свої дії та віднайти справжнього Цілителя.

Дуже часто можемо почути ще й такий закид від людей: вони ж пророкують майбутнє, навряд чи грішна людина це б змогла? Відповіддю на це є фрагмент зі Святого Письма, коли Апостол Павло був у Филипах, де зустрів служницю, яка була одержима духом пророкування, чим приносила прибуток господареві. Проте коли апостол Павло вигнав з неї духа, вона перестала пророкувати. Отже можемо зробити висновок, що не завжди пророкування, молитва чи застосування інших релігійних речей може свідчити, що за цим стоїть Бог. Диявол діє настільки підступно, що вдається навіть до таких оманливих речей. Інколи буває так, що ми, звертаючись до ворожки про допомогу, маємо благородний намір (допомогти вилікуватись), чим часто себе оправдуємо. Проте навіть така благородність заради добра ближнього є неприпустимою.

Церква Христова також нагадує нам остерігатись носіння різного роду амулетів, які супроводжуються чаклунськими практиками. Засуджуються усі форми ворожбицтва,

наприклад, вдавання до сатани чи до демонів, викликання померлих чи інші дії, що помилково передбачають «розкриття» майбутнього (пор. Втор. 18, 10; Єр. 29, 8.). Неприпустимими є звернення до гороскопів, астрології, хіромантії, тлумачення віщувань та долі а також інші маніпулятивні спроби панування над часом, історією та людьми. Все це вступає у суперечність із вшануванням і повагою, що їх ми, згідно з Декалогом, зобов'язані віддавати єдиному Богові. Кожне звернення до ворожок чи магів є для нас небезпечним, адже, з однієї сторони, ми прагнемо оздоровити тіло, а з іншої - послаблюємо імунітет нашої віри до такої межі, що дочасне бере першість над вічним.

Підсумовуючи сказане, хочеться нагадати відомий народний вислів: «Не все те золото, що блищить». Не завжди зовнішні форми є точним відображення того, що ховається за ними. Це всього лиш оманливе прикривання, яке дуже часто використовує той, призначення якого є розділяти, обманювати, вбивати і нищити. І справді, людина без глибоко закоріненої віри легко може бути обманена зовнішніми формами, не вбачаючи в цьому нічого оманливого. Тому важливо плекати і розвивати у собі правдиву християнську віру і здорову релігійність. Саме це дасть нам змогу перетерпіти різного роду негаразди, хвороби та невдачі. Стараймося жити так, щоб це було вгодно Богові, а відтак корисне й нам.

Юрій БІГУН, «Хворобливі зцілення», або чи варто ходити до ворожок // СЛОВО №2 (82), червень-серпень 2020